

TALANTĪGAIS MISTERS UPENIEKS

TRĪS DRAUGI. ZEMDEGAS. UN AŪGUSTĀ
PIRMIZRĀDI PIEDZĪVOS PIEKRIŠANA.

MĀRTIŅŠ UPENIEKS DAILES TEĀTRĪ IR
JAU SEŠUS GADUS, BET ŠIS IR VIŅA LAIKS.
LIELAS LOMAS UN LIELISKS TĒLÓJUMS.
INTERVIJAS LAIKĀ MĀRTIŅŠ SABRUCINA
IEDOMAS PAR VIŅU KĀ "ŠKAISTO SLIKTO
ZĒNU". VIŅŠ IR LABS – UN TĀ ARĪ ESOT
VIŅA SLIKTĀKĀ ĪPAŠĪBA.

Tu tagad jūties kā "karsts" aktieris?

Vispār nemaz. Kopš sāku strādāt Dailē, man vienmēr bijuši pieci iestudējumi sezonā. Plus koncerti. Pirmajā gadā man bija sešas pirmizrādes, un sezonas beigās biju pilnīgās lupatās. Tāpēc kovida laiks man bija šoks – pēkšņi nav darba. Parasti ap simt piecdesmit izrādēm sezonā, bet šosezon tikai piecpadsmit... Es taču esmu darbaholiķis. Pie šādas minimālas noslodzes "karstam" grūti sajūties. "Karsts" kļūst, kad piedalās seriālos. Teātri tomēr apmeklē salīdzinoši mazs cilvēku skaits, tur tu vienkārši godprātīgi dari savu darbu.

Pirms intervijas apjautāju savas draudzenes, gribēju saprast, cik pazīstams esi. Divas pēc izrādēm bija programmiņā meklējušas, kā tad tevi sauc, lai atcerētos tavu vārdu. Tu esi atstājis iespaidu.

Tas gan ir ļoti jauki!

Cik tu pats ar sevi kā aktieri esi apmierināts?

Es esmu paškritisks. Tāpēc man ir grūti, jo pašam jau nekad nav gana labi. Kad pabeidzu studijas, likās: mēs te visi esam tik daudzsološi, jaunās zvaigznes, bla, bla, bla... Bet tā īsti nestrādā, tev kaut kas ir arī tomēr jāizdara, lai būtu labs aktieris. Un tas ir ilgtermiņa darbs. Nekas nenotiek, ja vienā sezonā nospīdi ar savu jaunību, entuziasmu un *new face*. Noturēties gadus piecus un ilgāk – lūk, tam jau vajag meistarību. Noturēties, pašam sev neapnikt un arī skatītājiem. Tad parādās nopietna atbildība pret profesiju. Nevar naktī notusēt naktslokālā, bet no rīta aizvilkties uz mēģinājumu. Tas ļoti izmainās. Man tagad ir, es pat teiktu, ļoti nopietna

attieksme pret savu profesiju. Un ir brīži, kad liekas: es kaut ko saprotu, es beidzot visu saprotu! Bet nāk jauns iestudējums, un saprotu, ka atkal es neko nesaprotu. Viss kā no jauna, no nulles. ►

VIENA NO ŠĀ
LAIKA IEZĪMĒM
IR TĀDS...
PLAKANUMS. ĻOTI
DAUDZ KAS IR
INSTINKTU UN
IMPULSU LĪMENĪ.

Nesen lasīju Senforda Meisnera grāmatu par aktiermeistarību. Viņš saka: par aktieri top divdesmit gadu laikā. Man nav vēl pat desmit. Kultūras akadēmiju pabeidzu 2013. gadā un kopš tā laika arī esmu teātri. Bet kovida laiku vispār varētu uzskatīt par izkritušu no darba dzīves.

Vienmēr samulstu, kad aktieri atzīstas, ka neskatās citu teātru lugas un nezina, kas teātrī notiek ārpus pašu darba. Bet tu esi citādāks – ej un skaties kolēģus.

Kad mācījos 4. kursā, es katru brīvu vakaru gāju uz teātri. Vidēji četras izrādes nedēļā. Un arī man bija liels pārsteigums, kad, sākot strādāt teātrī, piefiksēju, ka ļoti daudzi aktieri tā nedara. Es biju samulsis. Bet, kad man pašam sākās slodze ar divdesmit izrādēm mēnesī un divreiz dienā mēģinājumi, sapratu, ka pēdējais, ko tagad gribētos darīt, – iet skatīties kādu izrādi.

Bet es joprojām eju uz teātri, cenšos redzēt kolēģus vismaz Dailes izrādēs. Gribas turēt roku uz teātra dzīves pulsa. Cenšos aiziet uz izrādēm, ko man iesaka kā labas. Kā man patika Nastavševa *Tumšās alejas!* Es biju tikko iznācis no akadēmijas, kur viss tomēr tā pareizi notiek, bet te uzreiz tāds trakums, seksualitāte, provokācija, un tas viss ar minimāliem līdzekļiem un nenormāli krutiem aktierdarbiem. Man tas tik ļoti trāpīja. Un kā man norāva jumtu Morfova *Finita la comedia* Dailes Lielajā zālē! Es biju āprātīgā sajūsmā, pēc izrādes nespēju aiziet mājās, rotēju pa rajonu un nesapratu – kā vispār kaut ko tik varenu var dabūt gatavu.

Bet izrādes uztver ir jāspēj. Pat jāprot. Noguris, kašķīgs cilvēks nespēs pieslēgties izrādei, es pēc sevis labi zinu. Tad tas ir vienkārši sačakarēts vakars. Es arī kā aktieris uz skatuves ļoti jūtu – ir šovakar pieslēgums vai nav. Jūtu, ja pa vidu ir siena. Tāda metafizika teātrī nostrādā.

Tev ir stāsts par to, kā sāki apmeklēt teātri. Tev patika viena meitene skolā, bet satikt viņu varēji kopīgos izbraucienos no skolas uz teātri.

Tā ir taisnība. Mana ģimene nebija lieli teātri gājēji. Bet skolā bija foršas skolo-tājas, kas organizēja teātra braucienus. Es joprojām lieliski atceros izrādes, uz kurām bijām. Džiļla *Lolita* bija tik spēcīga izrāde, joprojām tā domāju, bet toreiz mazā Ieva Segliņa uz mani kā pusaudzi atstāja ārkārtīgi spēcīgu iespaidu. No skolas bijām uz *Mans nabaga Marats, Mēnesis uz laukiem* – uz tādām patiesi izcilām izrādēm.

Tu esi Dailē, nevis neatkarīgajos teātros. Kāpēc? Tev patīk stabils, klasisks teātris? Tev negribas būt brīvmāksliniekam?

Ja man piedāvā darbu kādā neatkarīgajā teātrī – esmu sajūsmā. Es vispār esmu sajūsmā, ja kādam mani vajag. Tas ir

fantastiskākais kompliments. Bet Dailes teātris, manuprāt, ir labākā vieta, kur būt aktierim. Esmu biju vairākos teātros – Nacionālajā, Jaunajā Rīgas teātrī, Valmierā, *Dirty Deal Teatro*, ĢIT – bet tādas zāles, kāda ir Dailē Lielā zāle, citur nav. Tā ir ļoti jaudīga vieta.

Tiesa, kad studēju, Daile nebija manā vēlmju sarakstā. Par to, ka te nokļuvu, man jāpateicas Džilindžeram. Bet tagad Dailē esmu pieņēmis kā savu īsto vietu. Aktierim vajag savu vietu, savus režisorus, kas ļauj attīstīties ar dažādām lomām. Jo teātris ir kolektīva māksla. Te vajag darboties visiem vienā dūrē.

Teici, ka tava ģimene nebija teātra mīļotāji. Ar ko tu kā bērns ārpus skolas nodarbojies?

Es daudz ko no sporta izmēģināju. Karatē biju visilgāk. Tur ir savs ētikas kodekss. Tas ir stāsts par disciplīnu, nevis par to, kā uz ielas kādam izsist zobus. Karatē

JA AR SIEVIETI NAV PAR KO RUNĀT, ES PAT NEZINU – KO VĒL AR VIŅU DARĪT?

palīdz sevi mentāli savākt. Bet bija arī pel-dēšana, bokss, pat daiļslidošana. Vajadzēja varbūt ilgāk ar daiļslidošanu nodarboties, būtu vismaz špagatu iedzinis. Citādi Kultūras akadēmijā ierados tāds roken-rols gariem matiem un brīnījos – baleta nodarbības? Ko, kāds vēl balets?!

Vēlāk trenāžieru zāle, kikkokss. Bet tad es saslimu ar mūziku. Konkrēti ar ģitāru. Es arī tagad daudz klausos mūziku un pats spēlēju. Sapazinots ar Miku Dukuru – mums ir kopīga dziesma, un tai pat ir videoklips! Es arī tagad mācos dziedāt, kārtīgi eju pie vokālās pedagoģes. Ja ne kā rokmūziķis, tad vismaz kā aktieris gribu labāk iemācīties dziedāt.

Tev ir talants?

Es vairāk ticu darbam nekā talantam. Visās jomās.

Bet kāds tu īsti esi cilvēks?

Man, goda vārds, ļoti nepatīk par sevi runāt. Tā, ka riktīgi nepatīk! Es pat brīnos, ka ātrumā piekritu intervijai, jo man būtu daudz interesantāk tevi izjautāt, nevis par sevi stāstīt. Man nepatīk stāstīt par privāto dzīvi, par savu bērnību. Man arī liekas, ka labākais aktieris ir tas, kurš nav *feisbukā* un *instagramā*, par kura dzīvi neko nevar uzzināt. Es pats gribu redzēt aktieri uz skatuves un negribu zināt, ka viņš ir tas, kuram sieva mājās dzer vai kurš man asociējas ar kādu reklāmu. Bet es saprotu,

ka ir 21. gadsimts, protams. Es pats tomēr gribētu būt tikai tas aktieris uz skatuves. Un viss. Nē, nu vēl kino, protams. Es gan ļoti maz esmu filmējies.

Bet tu biji tik brīnišķīgs Jēcis seriālā *Saplēstā krūze*.

Pēc *Saplēstās krūzes* domāju – nu tik birs piedāvājumi! Nevienš, neko, nulle... Neviena piedāvājuma filmēties. Tagad tieši *Saplēsto krūzi* laikam atkal rāda televīzijā. Kāds no jauna skatās, izsaka komplimentus.

Tā bija laba filmēšanās vasara. Mana pirmā pieredze. Un loma man patika. Es par to darbu esmu gandarīts.

Tāds mūžīgi iereibis puisis.

Bet es viņu arī saprotu šajā ziņā. Dzīve laukos, izglītības nav, pats ar sevi netiec galā, brieduma nav, spēka pie katra pārdzīvojuma nesākt dzert vai raudāt arī nav. Jo tas viss prasa spēku. Un skaidrs, ka es Jēci spēlēju, izejot no savas pieredzes. Un man arī kā Jēcim liekas – ja sieviete patīk, tad jāiet līdz galam. Nemētājoties apkārt. Kad biju jaunāks, es biju tieši tikpat emocionāli nesavaldīgs kā Jēcis.

Žēl tomēr, ka man to kino piedāvājumu bijis tik maz. Gribētos arī to pieredzi. Tāpēc labprāt piekritu filmēties studentu darbos, ja man ir laiks.

Tev sanāk dzīve bez skandāliem?

Es cenšos neizaicināt likteni. Man ir trīsdesmit viens gads, un es esmu stipri citāds, nekā biju divdesmit gadu vecumā. Tā pilnīgā bezatbildība toreiz! Bet tagad es saprotu, ka pārstāvu savu profesiju, esmu daļa no Dailes teātra, un, ja es taisu kaut kādus sūdus, tas attiecas arī uz manu darbavietu. Man ir pietāte pret šo profesiju. Tomēr kāda daļa no aktiera rakstura vienmēr ir arī haoss, un tā tam jābūt.

Tavas dzīves haosa sadaļa ir kāda?

Šis patiesībā ir ļoti privāts jautājums. Redz, man ļoti daudz jādomā par to, kur es esmu Mārtiņš un kur es vairs neesmu mans darbs. Es, piemēram, tikai pēdējā gada laikā esmu iemācījis savu lugu eksemplāru atstāt teātrī, nevis nest līdzī uz mājām. Agrāk es visu laiku domās biju teātrī. Un tas ir ļoti skarbs dzīvesveids.

Šovasar es apzināti izmantoju iespēju satikt draugus, radus, Daudz braucu ciemos. Citādi es atteicu vienreiz, otrreiz, un mani vairs nekur neaicināja. Teiksim tā: es tagad mācos būt brīvs cilvēks. Varbūt kādā brīdī teātris vispār nevienam vairs nebūs vajadzīgs – kas tad man paliks, ja es būšu nodedzinājis visus tiltus? Ko es tad darišu: pakāršos vai nodzeršos? Ja es esmu brīvs un stabils, mani tādi profesijas izmaiņu noteikumi nesatrauks.

Tev bija citi dzīves plāni bez aktiera darba?

Es tiešām gribēju nopietni spēlēt ģitāru. Un uz to gāju. Pēc vidusskolas gadu ►

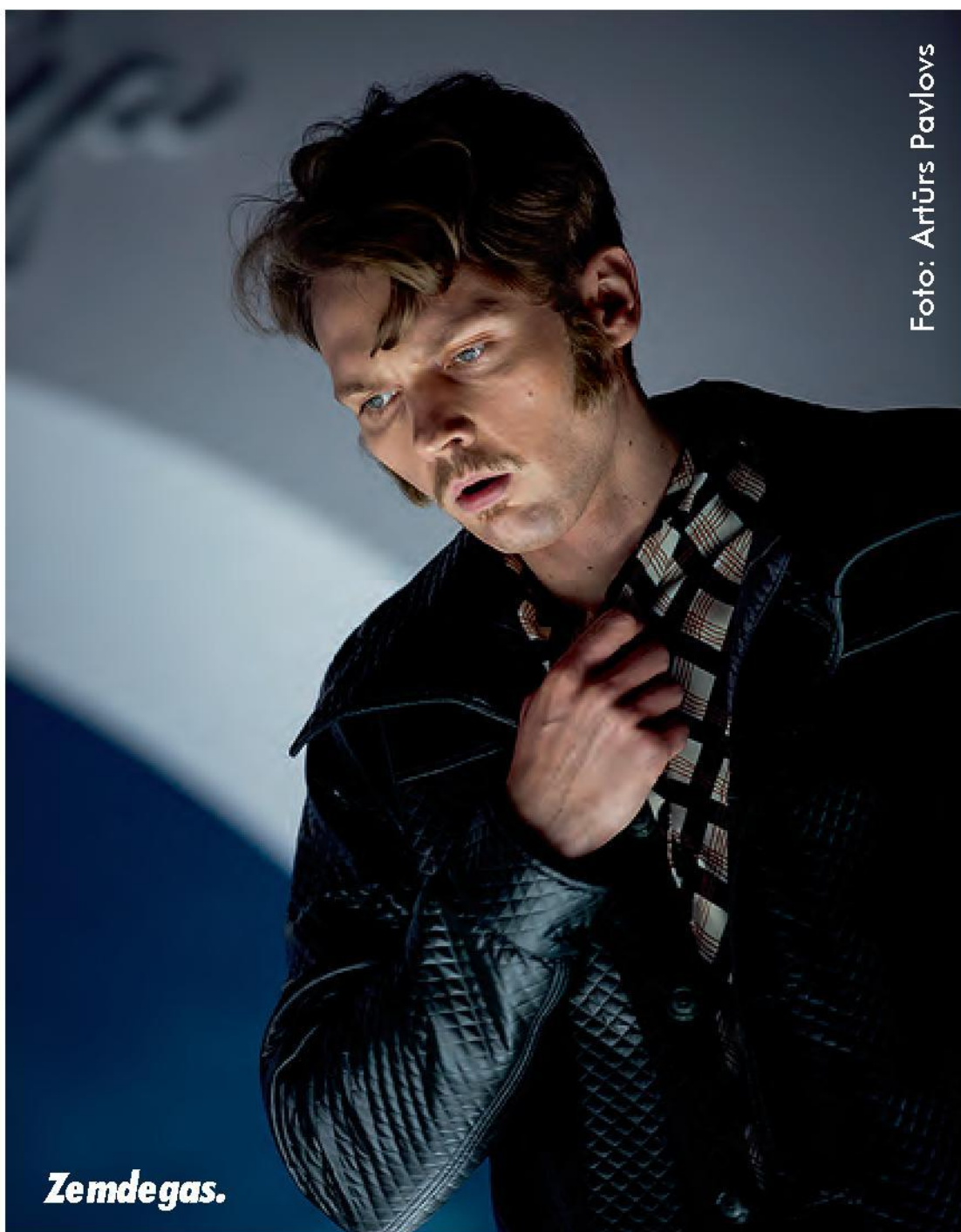

Foto: Artūrs Pavlovs

Zemdegas.

Foto: Kristaps Kalns

Trīs draugi.

Piekrīšana.

Foto: Mārtiņš Vilkārsis

nekur neiestājos, mācīju bērniem ģitār-spēli un strādāju mūzikas preču veikalā. Pēc tam aizbraucu uz Londonu stāties mūzikas koledžā. Iestājos pat divās skolās. Tolaik tas vēl bija salīdzinoši lēti – apmēram 5000 mārciņu gadā, bet pa diviem gadiem tas vienalga sanāca virs desmit

tūkstošiem, un vēl kaut kur jādzīvo, jāēd. Tādas naudas man īsti nebija, plus es tolaik biju pamatīgi samīlējis un vispār jutos Anglijā kā imigrants. Negribējās gadiem arī strādāt kādā bārā, aliņu saļejot. Vārdu sakot, izturēju iestājekšāmenus, taču atgriezos Latvijā. Iestājekšāmeni,

starp citu, bija tik viegli, ka tas mani arī samulsināja – vai vispār būtu vērts tur par tādu naudu mācīties? Tur gan bija neregāli labi mācību apstākļi, lieliski iekārtotas skaņu ierakstu studijas, kas vilināja. Togad tieši uzņēma aktieru kursu, un tā arī bija vienīgā vieta, kur iesniedzu dokumentus.

Domāju: ja mani paņems, palikšu Latvijā, ja ne, tad gan uz Londonu vai Braitonu. Mani uzņēma.

Kāda mūzika tev patīk?

Labā. Pusaudža gados es augu Jelgavā, tur mums bija izteiktas nometnes – smagais metāls pret hiphopu. Es gan biju rokmūzikas pusē, bet tā metālistiem arī skaitījās popsa. Nemierīgi laiki bija.

Pieaugot sapratu, ka man patīk arī labs hiphops. Ansim, piemēram, pēdējais albums ir vienkārši brīnišķīgs! Elektronika man patīk, patiesībā kaut kas no visiem žanriem. Man vispār visu laiku ir iekšēja prasība paplašināt redzesloku, klausīties jaunu mūziku, lasīt grāmatas, apmeklēt muzejus, braukt uz ārzemēm. Un man vajag arī cilvēkus.

Bet tagad esmu saslimis ar skriešanu. Ļoti daudz skrienu, arī garus gabalus. Kādreiz likās, ka cilvēki sporta zālē pa to celiņu skrien kā tādi kāmji, bet tagad esmu sajutis skriešanas kaifu. Jau esmu noskrējis pusmaratonu, tagad gribu noskriet maratonu. Pandēmijas laikā sāku skriet, jo sporta zāles bija ciet. Un paralēli klausījos visādus podkāstus, tā man arī jauna aizraušanās. Skrienu garās distancēs un vairākas stundas austiņās klausos, kas psihologiem, filozofiem, mediķiem stāstāms. Ķermenis priecīgs, un prāts uzzinājis kaut ko jaunu.

Daudz skatos kino, pat pārāk daudz. Dienvidkorejiešu kino ir mans saldaiss ēdiens, viņiem ir absolūti brīnišķīgas filmas, aktierdarbi, scenāriji, mūzika, vēstījums. Savdabīgs humors un arī seksualitāte.

PĒC SAPLĒSTĀS
KRŪZES DOMĀJU –
NU TIĶ BIRS
PIEDĀVĀJUMI!
NEVIENS, NEKO,
NULLE... NEVIENA
PIEDĀVĀJUMA
FILMĒTIES.

Un franču kino. Savukārt tas, kas pēdējos gados notiek Holivudā, man šķiet nebaudāmi. Tāds kvalitātes zudums, no kura jāglābjas un jāveido sava gaume citos reģionos.

Tu esi ļoti tāds... labs.

Tā ir mana sliktākā īpašība. Es vismaz pats to tā jūtu. Man jau arī uz skatuves ir maz riebekļu bijis. Un, kad es ar viņiem saskaros, tad man viņi grūtāk padodas. Nezinu... redz, aktieri jau tomēr grib patīkt citiem cilvēkiem. Un aktierim ir jābūt mazliet arī narcistiskam. Mazliet infantīlam vai

Sapņotāji.

Foto: Jānis Deimants

vismaz bērnišķīgam. Kas ir tādas jocīgas īpašības pieaugušam vīrietim. Ir jābūt ego, bet vienlaikus nevar būt baigais ego...

Un kā ir ar tevi?

Dažreiz man liekas, ka esmu slikts aktieris, dažreiz – ka viduvējs. Un tad notiek kaut kas tāds, kas liek domāt – esmu taču labs aktieris. Tiešām nezinu. Es vienkārši daru savu darbu, klausos režisoros un partneros. Taču, ja es varētu kaut ko izmainīt, tad – jā, es gribētu būt mazāk “labs”. Es diezgan spēcīgi nonāku lomas ietekmē, un tad man dažreiz jādomā – bet kāds es

pats īsti esmu, kas es vispār tagad esmu?

Ar nepacietību gaidīju augustu. Sāksim ar *Zemdegām*, man tur ir riktīgi laba loma. Pēteris. Šis ir tāds gads, kad man ir jāspēlē toksiski vīrieši. Tādi, kuri nesaprot, ka lielākā problēma ir viņi paši. *Piekrīšanā*, kur mana partnere ir Ilze Ķuzule-Skrastiņa, viņi abi cīnās par varu. Ilze ir mana partnere arī *Trīs draugos*. Dzīvē mums ir labas attiecības, bet uz skatuves sanāk daudz strīdēties.

Par ko ir *Piekrīšana*?

Tur mēs esam divi pāri. Juristi, advokāti, ►

prokurori. Pārtikuši, turīgi karjeristi. Un mēs īsi neesam laimīgi. Tas ir stāsts par attiecībām. Par uzticību, par krāpšanu un pievilšanu. Par izrādēm ir tik grūti stāstīt. Tas visu padara tik triviālu...

Kas tevi padara laimīgu?

Es daudz par to pēdējā laikā domāju. Jo gadus piecus es tiešām dzīvoju teātrī, tā bija visa mana dzīve. Un tad kovidā es attapos, ka citiem jau ir piedzimuši un izauguši bērni. Un kaut kā es arī sapratu, kas mani padara laimīgu – paties kontakts ar otru cilvēku. Patiesa saruna. Tāpēc jau es šovasar tā braucu ciemos pie draugiem un radiem. Viņi jau ir dzīvē iekārtojušies, apprecējušies, ir bērni – un es par to visu esmu tā neviltoti priecīgs. Jā, man tā visa nav, bet es priecājos, ka citiem ir. Jo es saprotu, ka tas cilvēkus dara laimīgus. Nevis karjera. Cik tad ilgi tā karjera būs svarīga – līdz gadiem četrdesmit, četrdesmit pieciem? Ja līdz tam neesi kaut ko sasniedzis, tad arī nerasnēsi. Arī kā aktieris.

Attiecības ar cilvēkiem ir svarīgākais. Man neliekas, ka es būšu laimīgāks, ja nospēlēšu kādu sapņu lomu vai iegūšu balvu. Un, kopš es pēc tā neraujos, esmu daudz mierīgāks un laimīgāks.

Es arī neesmu tāds trafareta dzīves piekritējs. Kad vajag pašam savu dzīvokli kredītā, mašīnu, sievu, bērnus. Man nesākas panika, ka nekā no tā visa man nav. Jo es arī saprotu, ka tas viss prasa atbildību. Turklāt milzīgu. Bērns nav tas pats, kas no patversmes paņemt sunīti. Lai audzinātu bērnu, cilvēkam vispirms jāsakārto pašam sava galva. Uz mani spēcīgu iespaidu atstāja izrāde *Elpa*. Tā ir tieši par šo visu, par manu paaudzi, par manu pasaules sajūtu. Es pat nesaprotu, kā Makmillanam ir izdevies to tik precīzi uzrakstīt. Kā vispār var tik precīzi to vārdos izstāstīt.

Laimīgam būt jau patiesībā ir grūti. Kā Imantam Ziedonim jāspēj tās mazās laimītes ieraudzīt un sakrāt. Es diezgan daudz braucu ar moci. Un reiz piefiksēju, ka man sāp žokļi. No tā, ka braucu un smaidu. Man ir pilna bāka, es braucu un vienkārši smaidu. Esmu brīvs, man viss ir kārtībā. Tos mazos brīžus es tagad apzināti mēģinu saķert.

Vai tev ir draudzene?

Jā.

Un ir arī mīlestība?

Ir mīlestība. Viena no šā laika iezīmēm ir tāds... plakanums. Daudz kas ir padarīts plakans. Ļoti daudz kas ir instinktu un impulsu līmenī. Ātri nokniebties, bez attiecībām. Es neesmu tādas dzīves piekritējs.

Bet, ja gribi kaut ko patiesu, tad arī jābūt gatavam tā labā strādāt. Ir jārupējas par otru cilvēku, jāinteresējas par viņu, jāatbalsta. Konflikti jārisina kopīgi, nevis otru nokaujot. No konfliktiem nav jācenšas iziet kā uzvarētājam. Un paradoksāli – jo ilgāk kopā, jo vairāk tā darba

jāpieliek. Tas taureņu periods ir tik viegls, bet noturēt to tālāk jau ir māksla.

Kas tev attiecībās ir grūtākais?

Atteikties no sava ego. Nu, ka tas viss nav tikai par mani.

Man vienu brīdi bija kompleksi, ka es nekad neesmu mājās. Darbs ir nenormēts, brīvdienu faktiski nav. Un man tāpēc ir arī attiecības izjukušas. Vēlie vakari, tikai ap pusnakti mājās. Kad ir ģenerālmēģinājumi, tad manis pēc komēta var nākt pār Zemi, mani nekas cits neinteresē kā tikai izrāde. Tagad jau es pats sevi tādos brīžos esmu iemācījis redzēt no malas. Bet līdz tam pagāja ilgs laiks.

Vai greizsirdība. Cik greizsirdīgs es kādreiz biju! Un arī tikai nesen sapratu, cik stulbi tas ir. Kontrolēt kādu – priekš kam? Vai tiešām tu gribi otru cilvēku ar

TAS MAN IEMĀCĪJA
BŪT PATEICĪGAM
PAR IT KĀ KAUT KO
VIENKĀRŠU. KA ES
VARU PAIET. KA VARU
SKRIET. KĀPT UZ
SKATUVES.

savu greizsirdību nogalināt? Ļauj taču otram dzīvot un augt.

Kādas īpašības tev patīk sievietē?

Ja runā par iemīlēšanos, tur vispār nav racionālu izskaidrojumu Gara, tieva, īsa, apaļīga... Ir dzirksts, un nekas cits tobrīd nav svarīgi.

Man noteikti ir svarīgi, lai sieviete ir labs sarunas biedrs. Pat ļoti svarīgi. Lai varam runāt par izrādi, par kino un grāmatām. Man vajag apmainīties viedokļiem. Ja ar sievieti nav par ko runāt, es pat nezinu – ko vēl ar viņu darīt? Humora izjūta ir svarīga. Un ļoti liels pluss, ja sieviete prot gatavot ēst. Es pats gatavoju, man patīk. Un es brīnos, ja kāds to neprot. Kā tas vispār iespējams, jūs visu laiku mammas barojušas?

Bet tā jau var nonākt arī līdz praktiskiem sīkumiem – piemēram, ir labi, ja sievietei ir autovadītāja apliecība.

Kāpēc tad to vajag?

Lai es varu kādreiz kādu aliņu iedzert.

Kāpēc tu neesi apprecējies?

Viņa negrib. Es negribu. Tagad jau vispār maz cilvēku precas. Bet es nesaku nē. Man tikai liekas – vai apprecoties neiestājas atslābums?

Bet laiks iet. Un tomēr tie bērni.

Jā, bet mani kā vīrieti tas mazāk

uztrauc. Man neliekas, ka man būtu kaut kur jāsteidzas un kaut kas līdz četrdesmit gadiem noteikti jāizdara.

Tev teātrī ir kāds, ko sauc par draugu?

Jā. Artūrs Dīcis, viņš gan tagad aizgājis no teātra. Ar Ģirtu Ķesteri mums ir labas attiecības. Ar Lauri Subatnieku. Gints Andžāns ir mans draugs. Un ir vēl daži labi draugi. Es esmu tāds diezgan draudzīgs.

Kura aktrise ir visskaistākā?

Mišela Feifere. Un Šarlīze Tērona – skaista un talantīga. Selma Haijeka bija traka manas jaunības pieredze filmā *No krēslas līdz rītausmai*. Nikola Kidmena *Mulenrūžā* man divpadsmit gadu vecumā bija liels notikums.

Un no vīriešiem aktieriem?

Man Maikls Fasbinders ļoti patīk. Toms Hārdijs. Es parasti, ja sāku interesēties par kādu aktieri vai režisoru, noskatos visus viņa darbus. Benedikts Kamberbačs. Deniēls Dejs-Lūiss. Gerijs Oldmens. Tas pats Di Kaprio *Gilbertā Greipā*. Un kā viņš tik jauns nospēlēja dzejnieku Artūru Rembo!

Tā mēs arī aizslidējām no stāstiem par tevi pašu...

Tā ar mani ir. Mani patiešām vairāk interesē citi cilvēki. Kad aizbraucu ciemos, man nepatīk stāstīt par sevi, teātri, bet gribas vaicāt: “Un kā jums iet? Kā jūs jūtaties?” Mani arī interesē atbilde.

Un kā, tavuprāt, cilvēkiem klājas?

Ko es esmu sapratis – visiem, pilnīgi visiem, ir kādas problēmas. Bagātajiem un trūcīgajiem, laimīgi precētajiem un vientuļajiem.

Un kādas ir tavējās?

Man tuvam draugam tēvs mirst ar smadzeņu vēzi. Kad to atceros, saprotu, ka man vispār nav problēmu. Pat ja ir, tad ļoti vienkārši atrisināmas vai pārdzivojamas. Stabiņi Rīgas ielās ir problēma? Cilvēki, jums tiešām nav par ko domāt un uztraukties? Jā, kovids daudziem bija un ir problēma. Aktieriem šī izolācija bija eksistenciāli smags laiks. Taču, salīdzinot ar cilvēkiem, kuriem jāuzturas Bērnu slimnīcas leikēmijas palātās, man vispār nav problēmu.

Zinī, man pirms pusotra gada bija tāda interesanta jauna pieredze – es biju tuvu nāvei. Un pēc šīs pieredzes biju fiziskā un emocionālā bedrē, no kuras atkal iznācu ar jaunu pieredzi. Tas man iemācīja būt pateicīgam par it kā kaut ko vienkāršu. Par to, ka es varu paiet. Ka varu skriet. Varu spēlēt ģitāru. Kāpt uz skatuves. Agrāk man likās, ka laimei vajag daudz. Kaut ko īpašu. Tagad es domāju, ka laime slēpjas manā galvā. Un es esmu iemācījis pateicību, būt pateicīgs par to, kas ir. **OK!**

TEKSTS: IEVA BROKA
FOTO: OĻEGS ZERNOVS
STILS: OLGA KOLOTOVA